Raad van State

200708490/1.
Datum uitspraak: 1 februari 2008

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 06/21136 van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 7 november 2007 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 29 maart 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 7 november 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 5 december 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. A.W.M. Bijloos, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. E. de Groot, ambtenaar van Staat.

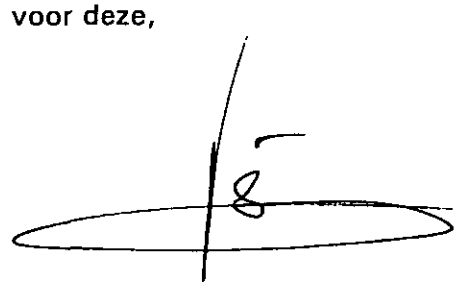
w.g. Bijloos
lid van de enkelvoudige kamer

w.g. De Groot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 1 februari 2008

210.
Verzonden: 1 februari 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Rechtbank 's-Gravenhage
zittinghoudende te Amsterdam
enkelvoudige kamer vreemdelingenzaken

Uitspraak

artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
j° artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

reg. nr.: AWB 06/21136

V.nr.:

inzake: , geboren op , van Liberiaanse nationaliteit, eiser,
gemachtigde: mr. W.M. Hompe, advocaat te Amsterdam,

tegen: de Staatssecretaris van Justitie, voorheen de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, verweerder,
gemachtigde: mr. W.A. Kleingeld, ambtenaar bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst van het Ministerie van Justitie.

I. PROCESVERLOOP

1. Bij besluit van 29 maart 2006 heeft verweerder de aanvraag van eiser van 12 augustus 2005 tot verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 afgewezen. Op 28 april 2006 heeft de rechtbank het beroepschrift van eiser ontvangen.

2. Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 20 september 2007. Eiser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde. De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

II. ASIELRELAAS

Eiser heeft het volgende relaas aan zijn aanvraag ten grondslag gelegd. In Liberia woedde een oorlog en slechte mensen wilden eiser en zijn familie doden. De moeder van eiser heeft eiser daarom in 1994 bij zijn tante ondergebracht. Eisers moeder is toen naar Nederland gevlucht. Na ongeveer drie jaar is eiser door een man bij zijn tante opgehaald. Deze man heeft eiser vervolgens naar zijn moeder in Nederland gebracht. Bij terugkeer naar Liberia zal eiser worden gedood. Bovendien heeft hij daar niemand meer om voor hem te zorgen.

III. FEITEN

Bij onherroepelijke uitspraak van 13 mei 1998 (AWB 96/10986 en AWB 96/10987) heeft deze rechtbank, zittingsplaats Den Bosch, het beroep tegen de afwijzing van de asielaanvraag van de moeder van eiser, ongegrond verklaard. De rechtbank heeft daarbij - onder meer - bepaald dat de moeder van eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij vluchteling was in de zin van artikel 1 (A) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, betreffende de status van vluchtelingen, zoals gewijzigd bij Protocol van New York van 31 januari 1967, noch dat de moeder van eiser aannemelijk had gemaakt dat zij bij terugkeer naar Liberia een reëel risico liep op een behandeling in strijd met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

IV. OVERWEGINGEN

1. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit - voor zover van belang - op het volgende standpunt gesteld. Het komt voor eisers risico dat hij in 1998 een reguliere aanvraag in plaats van een asielaanvraag heeft ingediend. Bovendien werd hij begeleid door iemand van Vluchtelingenwerk en heeft zijn zus later een asielaanvraag ingediend. Gezien de jeugdige leeftijd van eiser ten tijde van de gestelde gebeurtenissen in 1994 en de omstandigheid dat ze reeds twaalf jaar geleden hebben plaatsgevonden, wordt eiser gevolgd in zijn verklaring dat hij zich niet veel meer herinnert van de redenen die hebben geleid tot zijn vertrek. Eiser heeft aangegeven dat zijn moeder op de hoogte is van de problemen die tot zijn vertrek uit Liberia hebben geleid en verwezen naar haar verklaringen. Bij de beoordeling van zijn asielaanvraag wordt dan ook uitgegaan van de verklaringen die zijn moeder heeft afgelegd omtrent haar vertrek uit Liberia.
Uit het vluchtrelaas van eiser - bezien tegen de achtergrond van de politieke en maatschappelijke situatie in Liberia - kan niet de conclusie worden getrokken dat sprake is van een reëel en voorzienbaar risico dat eiser bij terugkeer naar het land van herkomst zal worden onderworpen aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. Evenmin komt eiser in aanmerking voor een vergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000, nu de omstandigheden die eiser in dit kader heeft aangevoerd geen verband houden met de redenen van vertrek uit het land van herkomst. Tevens is op grond van de eerste indicator van artikel 3.106 van het Vreemdelingenbesluit (Vb) 2000 een beleid voor categoriale bescherming voor personen afkomstig uit Liberia niet geïndiceerd. Ten slotte kunnen de artikelen 8 van het EVRM en 9 van het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind (IVRK) buiten het bepaalde in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e en f, van de Vw 2000 geen rol spelen.

2. Eiser heeft - zakelijk weergegeven - de volgende beroepsgronden tegen het bestreden besluit aangevoerd. Verweerder heeft gehandeld in strijd met de vereiste zorgvuldigheid aangezien hij eiser er in 1998 ten onrechte niet op heeft gewezen dat hij in plaats van een reguliere aanvraag een asielaanvraag moest indienen. Voorts loopt eiser bij terugkeer vanwege zijn Mandingo-afkomst en de politieke activiteiten van zijn vader het risico op een onmenselijke dan wel discriminerende behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Tevens loopt hij als minderjarige zonder sociaal netwerk het risico om gerekruteerd, verkracht en gediscrimineerd te worden. De klemmende redenen die eiser aanvoert houden in tegenstelling tot verweerders standpunt wel degelijk verband met zijn vertrek uit het land van herkomst. Voorts is de situatie voor Mandingo's dusdanig verslechterd dat er een categoriaal beschermingsbeleid dient te worden ingevoerd. Eiser verwijst daarbij naar een rapport van de UNHCR van 31 maart 2006 en de algemene ambtsberichten van Liberia van 10 januari 2005 en 26 augustus 2005. Tevens doet eiser een beroep op artikelen 8 van het EVRM en 9 van het IVRK. Als eiser Nederland moet verlaten, zou dat immers inhouden dat verweerder niet voldoet aan de waarborg dat een kind niet tegen zijn wil wordt gescheiden van zijn ouders.
Ten slotte heeft eiser bij brief van 9 september 2007 nog aangevoerd dat in het verweerschrift onjuistheden staan vermeld. Zo heeft eiser zich nog niet beroepen op artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn, maar heeft zijn broer zich daarop beroepen. In voormoemde brief geeft eiser voorts wel aan een beroep te doen op artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn.

3. In het verweerschrift en ter zitting heeft verweerder - voor zover van belang - nog het volgende aangevoerd. Het door eiser overgelegde rapport van de UNHCR van 31 maart 2006 kan niet tot het oordeel leiden dat thans wel een categoriaal beschermingsbeleid geïndiceerd is geacht. Dit rapport is meegenomen in het laatste algemeen ambtsbericht van Liberia van 12 mei 2006. Het beroep op artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn kan evenmin slagen nu het bestreden besluit tot stand is gekomen voordat de implementatietermijn was verstreken.

De rechtbank overweegt als volgt.

4. Ingevolge artikel 28, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 is de Minister bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.

5. Op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, c en d, van de Vw 2000 kan -voor zover hier van belang- een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling:
b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;
c. van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst;
d. voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van Onze Minister van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar.

6. In artikel 3.106 van het Vb 2000 is bepaald dat de indicatoren die in ieder geval zullen worden betrokken in de beoordeling of er sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 29, eerste lid, onder d, van de Wet zijn:
a. de aard van het geweld in het land van herkomst, met name de ernst van de schendingen van de mensenrechten en het oorlogsrecht, de mate van willekeur, de mate waarin het geweld voorkomt en de mate van geografische spreiding van het geweld (de a-indicator);
b. de activiteiten van internationale organisaties ten aanzien van het land van herkomst indien en voorzover deze een graadmeter vormen voor de positie van de internationale gemeenschap ten aanzien van de situatie in het land van herkomst (de b-indicator), en
c. het beleid in andere landen van de Europese Unie (de c-indicator).

7. Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zich zelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

8. De rechtbank volgt eisers stelling niet dat verweerder heeft gehandeld in strijd met de vereiste zorgvuldigheid door eiser er in 1998 niet op te wijzen dat hij een asielaanvraag moest indienen. Daargelaten de vraag op welke manier het feit dat eiser in 1998 niet op de mogelijkheid tot het indienen van een asielaanvraag is gewezen van invloed kan zijn op onderhavige procedure, is het de verantwoordelijkheid van eiser om de juiste aanvraag in te dienen. Onweersproken is gesteld dat eiser vanaf binnenkomst in Nederland is begeleid door Vluchtelingenwerk en dat eiser vanaf maart 1999 werd vertegenwoordigd door een advocaat. De jonge leeftijd van eiser kan dan ook niet als omstandigheid worden gezien waardoor het niet aan eiser valt toe te rekenen dat hij destijds geen asielaanvraag heeft ingediend.

9.1 Voorts ziet de rechtbank zich gesteld voor de vraag of verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000.

9.2 Eiser heeft in dit kader allereerst aangevoerd dat terugkeer een schending van artikel 3 van het EVRM zal opleveren wegens de politieke activiteiten van zijn vader als ook het feit dat eiser tot de etnische groep Mandingo behoort. Bij de beoordeling van het asielrelaas van eiser is uitgegaan van de verklaringen die zijn moeder heeft afgelegd tijdens haar asielprocedure. Nu verweerder in de

procedure van eisers moeder heeft geconcludeerd dat onvoldoende aannemelijk is geworden dat het gezin van de moeder van eiser (waartoe ook eiser behoorde) in de negatieve aandacht van de rebellen in Liberia stond en dit besluit door ongegrondverklaring van het beroep in rechte onaantastbaar is geworden, kan voormoemd standpunt van eiser niet slagen. Ook het enkele gegeven dat eiser tot de Mandingo behoort, is onvoldoende om bij gedwongen terugkeer van een schending van artikel 3 van het EVRM te spreken. De rechtbank verwijst daarvoor naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 12 oktober 2007 (200701023/1).

9.3 Voorts heeft eiser onder verwijzing naar de algemene ambtsberichten van Liberia aangevoerd dat hij als minderjarige, zonder familie en vangnet, het risico loopt gedwongen te worden gerekruteerd. De rechtbank stelt vast dat in voormoemde ambtsberichten staat vermeld dat in Liberia rekrutering plaatsvindt. Nu hieruit echter niet blijkt dat sprake is van gedwongen rekrutering en eiser zijn standpunt ook niet anderszins heeft onderbouwd, kan het reeds hierom niet leiden tot het oordeel dat gedwongen terugkeer een schending van artikel 3 van het EVRM oplevert.
Dat gedwongen terugkeer strijd zou opleveren met artikel 3 van het EVRM omdat eiser als minderjarige, zonder familie en vangnet, het risico loopt op seksueel geweld, wordt evenmin gevolgd. Eiser heeft in dit kader verwezen naar pagina 45 en 53 van het algemeen ambtsbericht van Liberia van 26 augustus 2005. Uit deze passage volgt dat indien sprake is van seksueel misbruik in 75% van de gevallen het slachtoffer minderjarig is, dat veel daders familie van het slachtoffer zijn en dat seksueel geweld jegens en verkrachting van kinderen niet altijd wordt onderzocht. Anders dan eiser meent, heeft eiser hiermee niet aannemelijk gemaakt dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling.
Tenslotte heeft eiser in dit kader aangevoerd dat terugkeer, gelet op het feit dat hij zal worden gediscrimineerd, een schending van artikel 3 van het EVRM oplevert. Nu eiser ter onderbouwing van het voorgaande enkel heeft verwezen naar de algemene situatie in Liberia en dit geenszins heeft geïndividualiseerd, kan ook deze beroepsgrond niet slagen.

10. Voorts is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, onder c, van de Vw 2000. De omstandigheden die eiser in dit kader heeft aangevoerd - dat hij reeds negen jaar in Nederland verblijft, de Liberiaanse taal niet spreekt en geen familieleden in Liberia heeft - houden immers geen verband met de redenen van vertrek. De uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Haarlem van 10 april 2004 (AWB 03/12991) maakt het voorgaande niet anders.

11.1 Eiser heeft voorts een beroep gedaan op artikel 29, eerste lid en onder d, van de Vw 2000. De situatie voor Mandingo's is verslechterd en er moet een categoriaal beschermingsbeleid worden ingevoerd.

11.2 Volgens vaste jurisprudentie van de AbRS moet de vraag of een vreemdeling voor verlening van een verblijfsvergunning op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 in aanmerking komt, worden beantwoord aan de hand van een beoordeling van de algehele situatie in het land van herkomst. Daarbij komt verweerder een ruime beoordelingsmarge toe, waarvan de aanwending de toetsing in rechte slechts dan niet kan doorstaan, indien geoordeeld moet worden dat het besluit niet strookt met wettelijke voorschriften, dan wel verweerder bij afweging van alle daarvoor in aanmerking komende belangen en gegeven de feitelijke grondslag ervan, niet in redelijkheid tot zijn beslissing heeft kunnen komen. Het is de taak van de rechter de beoordeling door verweerder, in overleg met de Tweede Kamer der Staten-Generaal, van de algehele situatie in het land van herkomst aan die maatstaven te toetsen, niet om een eigen oordeel omtrent de algehele en veiligheidssituatie aldaar in de plaats van dat van verweerder te stellen. De in rechte te stellen motiveringseisen dienen aan te sluiten op evenbedoeld toetsingskader; daarbuiten dient de rechter de beoordeling van verweerder te respecteren.

11.3 Verweerder heeft in het bestreden besluit gemotiveerd aangegeven dat er sinds het uitkomen van het ambtsbericht van januari 2005 op grond van de a-indicator van artikel 3.106 van het Vb 2000 geen categoriaal beschermingsbeleid voor Liberia geïndiceerd wordt geacht. Voorts heeft verweerder aangegeven dat het rapport van de UNHCR van 31 maart 2006 niet tot een ander oordeel leidt, aangezien dit ook is meegenomen in het laatste algemeen ambtsbericht ten aanzien van Liberia van 12 mei 2006. Tevens heeft verweerder bij zijn verweerschrift een uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Zwolle, van 12 januari 2007 (AWB 05/37858) overgelegd waar de rechtbank heeft geoordeeld dat verweerder in redelijkheid geen categoriaal beschermingsbeleid voor Liberia geïndiceerd hoeft te achten en dat het door betrokkene overgelegde rapport van de UNHCR van 31 maart 2006 aan dit oordeel niet afdoet. Gelet op voornoemde motivering en in het licht van voornoemd toetsingskader ziet de rechtbank geen grond voor het oordeel dat verweerder door zich te baseren op de aard van het geweld in het land van herkomst niet in redelijkheid heeft kunnen beslissen om geen beleid van categoriale bescherming voor personen afkomstig uit Liberia te voeren.

12. Het beroep op de artikelen 8 van het EVRM en 9 van het IRVK kan evenmin slagen. Voornoemde artikelen spelen immers geen rol in de asielprocedure, tenzij sprake is van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e en f, van de Vw 2000 en daarvan is thans geen sprake.

13.1 Ten aanzien van het beroep op artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn overweegt de rechtbank allereerst dat voor zover eiser zich op het standpunt stelt dat verweerder in strijd met de vereiste zorgvuldigheid heeft gehandeld omdat verweerder voordat eiser zich op voornoemd artikel had beroepen, hier al op is ingegaan, dit niet wordt gevolgd. Niet valt immers in te zien hoe eiser hierdoor in zijn belangen is geschaad. Te meer nu hij zich in zijn aanvullende gronden van beroep van 9 september 2007 alsnog heeft beroepen op artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn.

13.2 Voorts is de rechtbank van oordeel dat het beroep op artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn niet kan slagen, nu de implementatietermijn (10 oktober 2006) ten tijde van het nemen van het bestreden besluit (29 maart 2006) nog niet was verstreken. De rechtbank verwijst in dit verband naar de rechtsoverwegingen III.11.1 tot en met III.11.12 van de uitspraak van de meervoudige kamer van deze rechtbank en zittingsplaats van 26 januari 2007 (AWB 06/47556), waarin - samengevat - is geoordeeld dat het beroep op de Definitierichtlijn niet kan slagen, nu de implementatietermijn ten tijde van het bestreden besluit nog niet was verstreken en er geen sprake is van een situatie waarin de Nederlandse staat maatregelen heeft genomen die de verwezenlijking van het door de Definitierichtlijn voorgeschreven resultaat mogelijk ernstig in gevaar zouden kunnen brengen waardoor een rechtstreeks beroep op artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn tot de mogelijkheden zou kunnen behoren.

14. Gelet op het voorgaande zal het beroep ongegrond worden verklaard.

15. Van omstandigheden op grond waarvan verweerder het griffierecht zou moeten vergoeden dan wel een van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is de rechtbank niet gebleken.

V. BESLISSING

De rechtbank

- verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan op 7 november 2007 door mr. R.H.G. Odink, voorzitter, in tegenwoordigheid van mr. S.C.J. Lindeboom, griffier, en bekendgemaakt door verzending aan partijen op de hieronder vermelde datum.

De griffier

De voorzitter

Afschrift verzonden op: 07 NOV 2007

Conc.: SL
Coll: FW
D: C

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Kopie conform de griffier
van de Rechtbank Amsterdam

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN
7091
B - 5 DEC 2007
ZAAKNR. 9490
AAN: VY
BEHANDELD: DD: PAR:

Advocatenkantoor Hompe

Mw. mr. W.M. Hompe
WG plein 421-423
1054 SH Amsterdam
tel: 020-6182985
fax: 020-6895076

Aan de Afdeling Bestuursrechtspraak
van de Raad van State
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag

Per telefax: 070-365 13 80

Amsterdam, 5 december 2007

APPELSCHRIFT

Betreft: Hoger Beroep ex artikel 95 Vreemdelingenwet j.o. artikel 37 Wet op de Raad van State
Inzake: , geboren , van Liberiaanse nationaliteit, verblijvende te .

Geeft te kennen:

Appellant, geboren , van Liberiaanse nationaliteit, verblijvende te , kiest te dezer zake woonplaats in Amsterdam, aan het WG-plein 421-423,(1054 SH) ten kantore van zijn advocaat.

Mr.W.M.Hompe, advocaat te Amsterdam verklaart hierbij, met het recht van vervanging, dat zij bepaaldelijk is gevolmachtigd om onderhavig hoger beroepschrift bij Uw afdeling in te dienen als bedoeld in artikel 70 lid 1 van de Vreemdelingenwet.

Appellant stelt hoger beroep in tegen de uitspraak van de Rechtbank te Den Haag, zittinghoudende te Amsterdam reg.nr. AWB 06/21136 van 7 november 2007, afschrift verzonden op 7 november 2007. De rechtbank Amsterdam heeft het beroep van appellant tegen de beschikking van 24 januari 2007, waarbij de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaald tijd is afgewezen, ongegrond heeft verklaard.
Een afschrift van de aangevallen uitspraak wordt overgelegd als productie 1.

Procedureverloop

Op12 augustus 2005 heeft appellant een aanvraag ingediend voor een verblijfsvergunning asiel onbepaalde tijd in AC Ter Apel. Bij besluit van 19 augustus 2005 heeft verweerder de aanvraag afgewezen, op dezelfde dag heeft appellant beroep ingesteld. Op 30 augustus 2005 heeft verweerder het besluit ingetrokken, waarop appellant het beroep heeft ingetrokken. Dit staat niet vermeld bij het

procesverloop in de bestreden beschikking, noch in de uitspraak. Op 18 januari 2006 heeft verweerder een tweede voornemen uitgebracht, op 3 maart 2006 is door appellant een zienswijze uitgebracht. Bij besluit van 29 maart 2006 heeft verweerder de aanvraag van appellant afgewezen, waarna appellant op 28 april 2006 beroep heeft ingediend.

1.Grieven

1.1 Inleiding

Appellant stelt dat de beschikking rechtens onjuist is en dat de rechtbank derhalve het beroep tegen deze beschikking gegrond had dienen te verklaren.
Appellant heeft de volgende grieven tegen de uitspraak.

1.2. Grief 1

Ten onrechte overweegt de rechtbank onder 9.1 en 9.2

"Voorts ziet de rechtbank zich gesteld voor de vraag of verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000.

Eiser heeft in dit kader allereerst aangevoerd dat terugkeer een schending van artikel 3 van het EVRM zal opleveren wegens de politieke activiteiten van zijn vader als ook het feit dat eiser tot de etnische groep Mandingo behoort. Bij de beoordeling van het asielrelaas van eiser is uitgegaan van de verklaringen die zijn moeder heeft afgelegd tijdens haar asielprocedure. Nu verweerder in de procedure van eisers moeder heeft geconcludeerd dat onvoldoende aannemelijk is geworden dat het gezin van de moeder van eiser (waartoe ook eiser behoorde) in de negatieve aandacht van de rebellen in Liberia stond en dit besluit door ongegrondverklaring van het beroep in recht onaantastbaar is geworden, kan voornoemd standpunt van eiser niet slagen.

Door aldus te overwegen is de rechtbank niet ingegaan op het standpunt van appellant in beroep waarin de zienswijze is opgenomen en in de pleitnota dat de verklaringen van de moeder niet aan appellant kunnen worden tegengeworpen, omdat de verklaringen van zijn moeder haar vertrek uit Liberia met haar twee zoons betreffen, appellant bij zijn tante verbleef en zij zijn vertrokken omdat er wraakacties door gewapende aanhangers van Taylor werden uitgevoerd op Mandingo's en vanwege hun vader, die aanhanger was van en campagneleider was voor de Ulimo.

Toelichting

In het bestreden besluit wordt uitgegaan van de verklaringen van appellantes moeder omtrent de redenen van haar vertrek uit haar land. Appellant heeft bestreden dat de verklaringen van de moeder aan appellant kunnen worden toegerekend. In de overweging wordt door de rechtbank niet ingegaan op voornoemd standpunt.
De uitspraak bevat een motiveringsgebrek.

Grief 2

Ten onrechte overweegt de rechtbank in 9.2 laatste twee zinnen:

"Ook het enkele gegeven dat eiser tot de Mandingo behoort, is onvoldoende om bij gedwongen terugkeer van een schending van artikel 3 van het EVRM te spreken. De rechtbank verwijst daarvoor naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 12 oktober 2007 (200701023/1)".

Door aldus te overwegen heeft de rechtbank miskend dat appellant een beroep heeft gedaan op artikel 3 EVRM niet alleen op het enkele gegeven dat eiser tot de Mandingo hoort, maar op grond van cumulatieve redenen en verdere hem persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden.
Door voor de motivering hiervan enkel te verwijzen naar de uitspraak van ABRvS van 12 oktober 2007 is de rechtbank buiten het geding getreden.

Toelichting
Appellant heeft in het voornemen en in beroep met verwijzing naar het ambtsbericht 2005, de rapporten van de UNCHR 2005 en 2006, het Comite van de rechten van het Kind, aangevoerd dat hij het risico loopt als minderjarige Mandingo, zonder familie en vangnet, op een vernederende, discriminerende behandeling en daarbovenop het risico als minderjarige te worden gerecruteerd, als minderjarige het slachtoffer te worden van mensenhandel, waartegen onvoldoende wordt opgetreden.
Voorts heeft appellant aangevoerd in de zienswijze en in beroep dat verweerder zowel in het voornemen als in het bestreden besluit het ambtsbericht en de rapporten van de UNHCR ten onrechte niet heeft betrokken bij de beoordeling van het beroep op artikel 3 EVRM. De rechtbank is niet op dit verweer van appellant ingegaan en heeft het besluit niet getoetst aan de eisen van zorgvuldigheid en kenbaarheid van de motivering. Aldus is de uitspraak op dit punt niet deugdelijk gemotiveerd.

De uitspraak waarnaar verwezen wordt door de rechtbank dateert van 12 oktober 2007, gepubliceerd na de zitting, die op 20 september 2007 heeft plaatsgevonden. Partijen hebben zich aldus niet kunnen uitlaten over de genoemde uitspraak.
In gevolge artikel 8:69 eerste lid AWB doet de rechtbank uitspraak op de grondslag van het beroepschrift, de overgelegde stukken, het verhandelde tijdens het vooronderzoek en het onderzoek ter zitting.
De rechtbank is buiten de grenzen van het geschil getreden.

Grief 3

Ten onrechte overweegt de rechtbank onder 9.3

"Voorts heeft eiser onder verwijzing naar de algemene ambtsberichten van Liberia aangevoerd dat hij als minderjarige, zonder familie en vangnet, het risico loopt gedwongen te worden gerekruteerd."
De rechtbank stelt vast dat in voornoemde ambtsberichten staat vermeld dat in Liberia rekrutering plaatsvindt. Nu hieruit echter niet blijkt dat sprake is van gedwongen rekrutering en eiser zijn standpunt ook niet anderszins heeft onderbouwd, kan het reeds hierom niet leiden tot het oordeel dat gedwongen terugkeer een schending van artikel 3 van het EVRM oplevert.

Door aldus te overwegen heeft de rechtbank een onjuiste lezing gegeven van hetgeen is gesteld door appellant..
Door aldus te overwegen heeft de rechtbank de aangevoerde redenen waarom appellant het risico loopt op schending van artikel 3 EVRM niet in onderlinge samenhang beoordeeld
Door aldus te overwegen heeft de rechtbank zijn oordeel in de plaats gesteld van dat van verweerder.

Toelichting

In de ambtsberichten staat zowel dat er sprake is van rekrutering als van gedwongen rekrutering (pg. 65 vootnoot 286 Unicef, 25 sept. 2003). Toegegeven zij dat appellant eenmaal heeft vermeld gedwongen rekrutering, maar in het beroepschrift op pagina 3 dossierstuk 46 onderaan " - vanwege het risico om als minderjarige gerecruteerd te worden". Verweerder is in het bestreden besluit niet ingegaan op het risico van artikel 3 EVRM inzake rekrutering. Waar het om gaat is dat het recruteren van kinderen betreft, die als kindsoldaten worden ingezet in gevechten in de buurlanden van Liberia. De Veiligheidsraad heeft op 21 juni 2005 een resolutie aangenomen dat recruteren van kinderen moet worden bestreden.
Nu verweerder hierop niet is ingegaan heeft de rechtbank zijn oordeel in de plaats gesteld van dat van verweerder.

Grief 4

Ten onrechte overweegt de rechtbank onder 9.3 dat eiser uit de passage van het ambtsbericht van 26 augustus dat indien sprake is van seksueel misbruik in 75% van de gevallen het slachtoffer minderjarig is, dat veel daders familie van het slachtoffer zijn en dat seksueel geweld jegens en verkrachting van kinderen van kinderen niet altijd wordt onderzocht. Anders dan eiser meent, heeft eiser hiermee niet aannemelijk gemaakt dat hij bij terugkeer een reeel risico loopt op en met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling.

Door aldus te overwegen heeft de rechtbank een onjuiste lezing gegeven van hetgeen is gesteld door appellant.
Door aldus te overwegen heeft de rechtbank de aangevoerde redenen waarom appellant het risico loopt op schending van artikel 3 EVRM niet in onderlinge samenhang beoordeeld.
Door aldus te overwegen heeft de rechtbank zijn oordeel in de plaats gesteld van dat van verweerder.

Toelichting
Appellant heeft aangevoerd dat het niet alleen ging om seksueel geweld, maar ook om mensenhandel in de zin van aan slavernij-gelieerd werk, waartegen onvoldoende wordt opgetreden.
Verweerder is hier in het bestreden besluit niet ingegaan. De rechtbank heeft zijn eigen oordeel in de plaats gesteld van verweerder.

Grief 5

Ten onrechte overweegt de rechtbank onder 11.3 dat verweerder in het bestreden besluit gemotiveerd heeft aangegeven dat er geen categoriaal beschermingsbeleid voor Liberia is geindiceerd.

Door aldus te overwegen heeft de rechtbank miskend dat appellant in zijn beroepschrift een beroep heeft gedaan op een categoriaal beschermingsbeleid voor Mandingo's, waarop verweerder niet is ingegaan.
Door aldus te overwegen heeft de rechtbank een onjuiste grondslag voor deze motivering gegeven.

Toelichting

Verweerder is niet ingegaan op het beroep op een categoriaal beschermingsbeleid voor Mandingo's.
Door dit te miskennen is de uitspraak op dit punt ondeugdelijk gemotiveerd.

6

Redenen waarom:

Appellant uw afdeling verzoekt om het hoger beroep gegrond te verklaren en de uitspraak van de rechtbank te vernietigen, en doende wat de rechtbank had behoren te doen het inleidend beroepschrift alsnog gegrond te verklaren.

W.M.Hompe

Productie: de bestreden uitspraak.

